

Jurnalul unui octombrie altfel

Oboseală, emoții, lehamite, lipsă de entuziasm,...cam astea erau sentimentele noastre la începutul călătoriei spre Turcia.

Întâlnirea a însemnat un fel de mobilizare,...o animare a noastră...Am descoperit apoi cât de bine ne înțelegem în trenul care se îndrepta românește spre București.

Am savurat fericiți sandvișurile (sandvișurile și alte variante) și ne-am trezit în mijlocul nopții în capitală. Cu puțin noroc am prins un „autobus magic” (adică ieftin în comparație cu taxiurile) și am ajuns la Otopeni.

Popasul acolo a însemnat un somn „zdrăvăn” pe băncuțele unei cafenele din aeroport. Spre dimineață eram toți foarte vioi, mai ales în urma verificării actelor de către Poliția...nu știu care. Era s-o trimitem pe Alesia înapoi, dar ne-au salvat documentele din trolerul ei (ooo!...și până au venit..!).

Emoția primului zbor a fost uitată când am primit mâncare, suc, cafea și căști. Bineînțeles că am admirat aripa avionului și când ne-am mai întins gâturile în spate și peisajul de jos.

În fine,... coborârea pe tărâmul musulman a însemnat începutul șirului de negocieri cu turcii pentru a ne duce în miezul Istanbulului. Ultima lor ofertă (40 de euro pentru toți) a fost însoțită de întrebarea cu sensuri profunde: „Can I see my money, please?” și apoi au urmat viraje amețitoare prin parcare subterană și o viteză îngrijorătoare până în oraș.

A urmat o scurtă evadare într-o lume nouă, aproape de marea Marmara, în Moschea Albastră, la Sfânta Sofia sau la Palatul Sultanului după care, epuizați am revenit la realitate cu ajutorul unei cafele turcești sau a unui ceai și bineînțeles, întorcându-ne la aeroport.

După un alt zbor ...cu mâncare „à la Turkish Airlines”, am ajuns la malul mării Egee, adică în Izmir.

A urmat întâlnirea cu toată echipa ETSTA Comenius și marea descoperire..., aceea că poți să comunici foarte degajat și foarte ușor cu niște oameni care aparțin unor culturi diferite.

Nu exagerez deloc atunci când subliniez că atmosfera generală în cadrul grupului nou-creat a fost foarte pozitivă.

În fiecare dimineață am observat un oraș plin de viață, animat de aglomerarea taxiurilor galbene printre care se strecura microbuzul nostru.

În urma vizitei la școală am rămas în minte cu următoarele cuvinte-cheie: curățenie, organizare, simplitate, uniforme, ospitalitate, implicare.

Întâlnirile de proiect au însemnat expunerea fotografiilor fiecărei țări (România, Turcia, Ungaria, Bulgaria, Portugalia, Italia, Norvegia), realizarea de desene și graffiti, prezentarea power point a țării, orașului și a școlii, realizarea standului fiecărei țări.

Care a fost impresia despre standul României? După ce ne-am trezit că nu mai aveam nici un album cu prezentarea orașului, nici măcar pe cel rezervat directorului liceului din Turcia, așezat de altfel de-o parte, pe un scaun, am aflat cu încântare că ciocolata ROM poate fi mai bună decât ciocolata elvețiană. Asta au spus băieții turci în limbaj nonverbal mâncând-o pe toată, cu toate că nu erau ei prea convingși că nu ar conține „ulei de porc” (în traducere liberă din engleza turcă).

Excursia la Pergamon a însemnat pe lângă contactul cu un trecut bogat în vestigii și un suc de rodii al cărui efect a fost simțit mai ales în urma coborârii cu telecabina. Asta nu a însemnat că nu am savurat înghețata din insula Cunda și nu am participat la discuțiile interesante la un ceai cu domnul director despre civilizația turcă.

Vizita la Efes a însemnat multe poze la templul lui Artemis, dar și o plimbare în Şirince, un sat de vacanță frumos și animat chiar și în extrasezon.

Turul orașului Izmir a fost captivant, de la legenda întemeierii lui de către amazone, până la muzeele vizitate și panorama văzută din punctul cel mai înalt, o fortăreață foarte veche.

Toate aceste evenimente au fost amestecate **cu peisaje de neuitat** (marea, palmierii, plantațiile de măslini, culturile de bumbac, chiparoșii falnici, arhitectura

unitară) încadrate de fiecare dată de nelipsitele pisici vagabonde, **cu bazarul pestriț** în care se vindea *turkish delight* (rahat) și fistic, baclava și tulumba, țesături și obiecte tradiționale, alături de fake-uri, bijuterii mai mult sau mai puțin valoroase, midii cu lămâi sau clătite cu roșii, **cu moschei și panorame** ale unor orașe din care răzbăteau glasurile celor care se rugau alături de **cultul lor pentru Atatürk, cu ceaiul și cafeaua turcești** alături de **oameni, oameni** lipsiți de

„închistarea europeană”, capabili să se emoționeze când își ascultă muzica sau să vibreze urmând ritmurile dansurilor lor.

Revenirea în țară ar putea fi descrisă ca un film care se derulează invers în ritm rapid. Ar putea face excepție raidul prin magazinele din zona duty free a aeroportului, unde câțiva ne-am ghiftuit cu „rahat free” și ne-am parfumat la maxim, în spirit românesc. A urmat zborul înapoi, cu mai puține emoții de data aceasta și somnul din tren la „cușetă”.

Daniela Stan